

II. Vse drugače se je godilo družemu očetu, ki je bil star in boléhen in zato že svojemu sinu na poti. Ta sin je s starim očetom grdo ravnal in zato si je oče želel, da bi ga spravili v bólnico, ker ondu vsaj surovega oponašanja ne bode slišal. Sinu je bilo to po volji in predno je solnce zašlo, bila je starčkova želja izpolnena. Toda v bólnici oče tudi ni vsega tako našel, kakor si je želel. Čez nekoliko časa poprosi sina, naj mu še zadnjo dobroto skaže ter mu dve rjuhi pošlje, da mu ne bode treba na golej slami ležati.

Sin poišče dve najslabejši rjuhi, ki jih je imel pri hiši ter reče svojemu sinčku, naj ju nese v bólnico k dedu. A sinček koj pri vratih jedno rjuho skrrije in dedu samo jedno odnese. Oče to vidéč, vprašajo sina, zakaj je to storil. A hudobni sinček jim odkritosréno odgovori: „Zato, da mi ne bode treba vam boljših rjuh dajati, kakar odnesó vas v bólnico.“

Kaj nas uči ta povest? Ali ne taisto, kar nas uči četrta zapoved božja, ki pravi: „Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in se ti bo dobro godilo na zemlji!“

J. S—a.

Rudeče klasovje.

Zapustil je oče svojima dvema sinovoma lepo zemljišče, ki je rodilo zlato pšenico. Umirajoč jima je še dejal: „Razdelita posestvo na dvoje; vsak naj na svojem déleži z Bogom seje in žanje; živita várično in složno, a pripravljen na vsak dogodek, podpirajta se drug drugéga.“

Brata sta si razdelila posestvo ter uživala mir v svojih hišah in spoštovanje pri ljudéh. Ali starejšemu je bilo malo mar za zlato pšenico, katero je z svojega polja žél, in malo se je brigal za čredo, katera se je poleg bratove na jednom pašniku pasla. Beli kruh mu ni prijal; osoren mu je bil bratov glas; žalostno je sprovajal dneve in noči brez spanja.

Solnce se je užé skrilo za goré, ko je molčé z urnimi koraki šel na polje. Tu ugleda na meji zatakneno bratovo sabljo, ki jo je nosil v novo posejano žito. V tem hipu pa mu zašepetá zli duh na uhó: „Kako lahko žanješ žito, katero tvoj brat seje!“

Noč se je približala; izdrl je hudobni brat sabljo iz nožnic in jo zasadil v prsi k njemu idočega brata. Kri je izbruhnila v gorkem potoku na zemljo; potihnilo je kratko ječanje in noč je pokrila hudodelstvo. Ali hudobni brat je hotel, da bi njegovo zlo dejanje tudi zemlja na večno pokrila, zatorej je zakopal bratovo truplo globoko v posejano polje in ga podoral, da bi nobenega sledú ne bilo. To storivši otide domóv zlobni dedič bratovega posestva.

Konji so se sami povrnili domóv; po noči in po dnevi je iskal hlapec gospodarja, a morilec mu je bil povsod žalosten za petama.

Morilec je bil dedič bratove svojine samo za nekaj časa, dokler ni bila smrt bratova za gotovo izkazana. Ali beli kruh mu tudi zdaj ni dišal boljše, njegove noči tudi zdaj niso bile mirnejše, niti noč niti zemlja ni mogla pred njim skriti njegovega hudodelstva.

Lepo so ozelenele njive in sosedje so si užé čestitali na bogatih pridelkih. Ali on je vedno ostal žalosten, kakor obsojenec; kajti videl je, da na

ónem mestu, kjer je ležal podorani brat, poganjalo je krvavo klasovje. V škorjančeku, ki se je nad poljem visoko v zrak vzdigal, slišal je svojega tožnika, a on je bežal domov in nikoli ni smel iti na polje, da bi si ogledal rumeno pšenico in njeno rudeče klasovje.

Prišla je žetev. Néme bregove je oživila vesela, nedolžna družina; ali vsak hleb, katerega se je dotaknil začasni dédič, imel je okus po krvi, in je bil s krvjó poméšan. A v črnej noči, ko ga je trud zazibal v sanje, stal je pred njim okrvávljeni duh rajncega brata ter je stresal nanj kri rudečega klasovja.

Hirajoč od smrtne gróze, od nespanja in gládí, imenoval se je pred družino ubijalca svojega brata, in v sredi rodovitega polja leží mogila zaznamovana z zeleno smreko, kjer je pokopan umorjeni brat s svojim morilcem.

Mirno órjimo vsi podedovano polje, ter si nikar ne želimo svojine bratove, ker smo vsi dédiči le za nekaj časa na tej zemlji in le vest pojde z nami onkraj gróba.

— kl. —

Otroci, bodite složni.

Katarinka je bila dve leti starejša kakor njena sestra Franjica. Da-si starejša vendar ni hotela svoje mlajšej sestri zjutraj pomagati, da bi se bila oblekla; zato je pa bilo vsacega jutra dosti prepira med njima. Ko mati vse to slišijo, rečejo necega jutra: „Ako bodete pridne, povedati vama hočem danes lepo pripovedko; a to vama povém, da morate poprej vse lepo pospraviti po hiši.“

Katarinka in Franjica ste zeló rade poslušale lepe pripovedke, zatorej ste se tudi zeló veselile, ko so jima mati obljubili, da jima danes nekaj lepega povedó. To ste bile danes urne pri delu, vse jima je šlo urno in gladko izpod rok in niti najmanjšega prepira ni bilo danes med njima. Ko je bilo vse pospravljeno in počejeno, začnó mati: „Prst kazalec si je bil nataknil zlat prsten, v katerega je bil vdelan zeló drag kamen. Zaradi tega se je bil prst kazalec prevzel ter ni hotel več pomagati ne palcu ne sredincu, kadar je bilo treba pisati in peró držati; a znano vama je, da pri pisanji vsi trije držé peró. Prst kazalec z dragocénim prstenom mislil se je boljšega in mogočnejšega od svojih továrišev. Zna se, da je bilo tudi nekoliko lenobe pri njem. — Drugi prsti so se razjezili nad njim in so rekli: „Le počakaj, tudi ti nas bodeš še gotovo potreboval, in potlej tudi mi ne pomagamo tebi.“

Za nekoliko dni bi si bil prst kazalec rad cvetico utrgal, a mogel ni, ker mu niso hoteli pomagati ne palec ne drugi prsti na roki. Tako se mu je godila tudi, ko si je hotel natrgati lepih zrelih črešenj z drevesa. Brez pomoči drugih prstov ni mogel ničesar storiti; to je spoznal prst kazalec in žal mu je bilo, da se je bil proti svojim továrišem takó prevzel.“

Ne prevzemi se nikár,
Da ne bode ti na kvár.